

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1/2566

คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คู่กรณี คำพิพากษาศาลฎีกา คู่กรณี กรมควบคุมมลพิษ ผู้ร้อง

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ว่าด้วยการวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาล พ.ศ. 2542 มาตรา 4

ย่อ / หลักกฎหมาย

พระราชบัญญัติว่าด้วยการวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาล พ.ศ. 2542 มาตรา 4 มาตรา 5 มาตรา 16 และข้อบังคับคณะกรรมการวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาล ว่าด้วยวิธีการเสนอเรื่อง การพิจารณาและวินิจฉัย พ.ศ. 2544 ข้อ 6 กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับองค์ประกอบและองค์ประชุมของคณะกรรมการ ตลอดจนความมีส่วนได้เสียในเรื่องที่จะประชุมว่า คณะกรรมการวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาล ประกอบด้วย ประธานศาลฎีกา เป็นประธานกรรมการ ประธานศาลปกครองสูงสุด หัวหน้าสำนักตุลาการทหาร และผู้ทรงคุณวุฒิอื่นอีกสี่คน ได้แก่ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิของศาลยุติธรรม กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิของศาลปกครอง กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิของศาลทหาร และกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งเป็นบุคคลภายนอก โดยในการประชุมของคณะกรรมการต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่าสามในสี่ของจำนวนกรรมการทั้งหมด จึงจะเป็นองค์ประชุม ทั้งนี้ ในการประชุมคณะกรรมการ ถ้าคณะกรรมการคนใดมีผลประโยชน์ได้เสียในเรื่องที่ประชุม ห้ามกรรมการผู้นั้นออกเสียงลงคะแนนในเรื่องดังกล่าว การที่กรมควบคุมมลพิษ ผู้ร้อง ยื่นคำร้องต่อคณะกรรมการเพื่อขอให้ทบทวนและเพิกถอนคำวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาล (คำสั่ง) ที่ 60/2565 ลงวันที่ 20 ตุลาคม 2565 โดยอ้างว่าการประชุมเพื่อพิจารณารับเรื่องและทำคำวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาล (คำสั่ง) ที่ 60/2565 เป็นไปโดยไม่ครบองค์ประกอบและองค์ประชุมของคณะกรรมการ อันเป็นการไม่ชอบด้วยพระราชบัญญัติว่าด้วยการวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาล พ.ศ. 2542 เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ในการประชุมครั้งที่ 10/2565 เมื่อวันที่ 20 ตุลาคม 2565 มีคณะกรรมการมาประชุมครบจำนวน 7 ท่าน จึงถือว่าครบองค์ประชุมและครบองค์ประกอบตามที่กฎหมายกำหนด อย่างไรก็ตาม เนื่องจากในการประชุมเรื่องดังกล่าวมีกรรมการที่ไม่อาจลงคะแนนเสียงด้วยเหตุที่เป็นผู้มีผลประโยชน์ได้เสียในเรื่องที่จะประชุมจำนวน 3 ท่าน การวินิจฉัยชี้ขาดในเรื่องดังกล่าวจึงเป็นการวินิจฉัยโดยกรรมการเท่าที่เหลืออยู่จำนวน 4 ท่าน ซึ่งสามารถกระทำได้ตามกฎหมายโดยใช้เสียงข้างมาก ตามมาตรา 16 วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาล พ.ศ. 2542 ดังนั้น คำวินิจฉัยในส่วนขององค์ประกอบและองค์ประชุมของคณะกรรมการในการพิจารณาวินิจฉัยคดีนี้จึงชอบแล้ว ส่วนที่ผู้ร้องอ้างว่า คำร้องของผู้ร้องเป็นไปตามเงื่อนไขที่มาตรา 14 แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาล พ.ศ. 2542 กำหนด โดยเป็นกรณีคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขแดงที่ อ.139-140/2565 กับคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 8064/2560 ขัดแย้งกัน เมื่อข้อเท็จจริงตามคำร้องเป็นข้อเท็จจริงเดียวกับคำร้องเดิมของผู้ร้องตามคำวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาล (คำสั่ง) ที่ 60/2565 มีลักษณะเป็นการโต้แย้งเหตุผลที่ระบุในคำวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาล (คำสั่ง) ที่ 60/2565 อันเป็นการขอให้คณะกรรมการพิจารณาวินิจฉัยชี้ขาดในเรื่องที่คณะกรรมการได้วินิจฉัยไว้แล้วซึ่งคำวินิจฉัยดังกล่าวถือเป็นที่สุด ตามมาตรา 14 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาล พ.ศ. 2542 จึงเป็นการต้องห้ามตามข้อ 28 แห่งข้อบังคับคณะกรรมการ

วินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาล ว่าด้วยวิธีการเสนอเรื่อง การพิจารณาและวินิจฉัย พ.ศ.
2544 ให้จำหน่ายเรื่องออกจากสารบบความ

องค์คณะ

ไม่มี

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/1/2566>